

ДЕЧЈЕ НОВИНЕ

ЛИСТ УЧЕНИКА ОСНОВНИХ ШКОЛА

БРОЈ 54 • ГОДИНА IV • ГОРЊИ МИЛАНОВАЦ, 27 СЕПТЕМБАР 1960 • ЛИСТ ИЗЛАЗИ УТОРКОМ • ЦЕНА 10 ДИНАРА

ОДЛУКА ЧИТАЛАЦА

Још у току протеклих година наши читаоци су много пута тражили од редакције да „Дечје новине“ излазе чешће. Тек сада после дужих испитивања и анкета у којима је учествовало 14.500 наших читалаца, после низа разговора са повереницима, после савлађивања многих техничких проблема редакција је одлучила да уведе

недељно издање „Дечјих новина“

Цена листу остаје иста, али одлука повлачи за собом повећање награда на конкурсима и, што је најважније, већу могућност

ОБЈАВЉИВАЊА ВАШИХ РАДОВА

који свакодневно стижу у редакцију.

Надамо се да смо на овај начин задовољили већину наших читалаца, да смо омогућили да доживе

сваког уторка

посебну радост — примање листа

„Дечје новине“

Савлађујући велике тешкоће око организовања

НИГДЕ БЕЗ „ДЕЧЈИХ НОВИНА“

У свакој школи, у сваком разреду, у сваком кружоку, у свакој клуби — „ДЕЧЈЕ НОВИНЕ“.

недељног издања, сторени су услови да

СВАКОГ УТОРКА

нађете у листу своје радове

да прочитате о успесима ваше школе, да се сретнете са јунацима омиљених стрипова.

да упознате нове другове и другарице, да сазнате ко је добио

НАГРАДЕ

на конкурсима „Дечјих новина“.

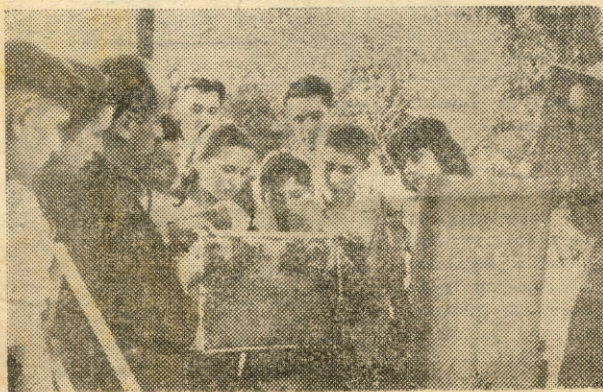
Не заборавите, сваког уторка од данас биће са нама ваше драге

„ДЕЧЈЕ НОВИНЕ“

Не заборавите, „Дечје новине“ повремено излазе на већем броју страница и увек при томе цена остаје иста.

Не заборавите, ваше саставе, цртеже, карикатуре, фотографије и друго шаљите на адресу

„ДЕЧЈЕ НОВИНЕ“
ГОРЊИ МИЛАНОВАЦ

НАСТАВНИК Спаса Алексов из Банатског Новог Села са групом младих пчелара на раду. Ова вредна група постигла је велике резултате.

Снимио Бранислав Живковић

НАУЧИ ШТО НЕ ЗНАШ

Великој, корисној игри Радио Београда **НАУЧИ ШТО НЕ ЗНАШ** придружују се и „Дечје новине“ које су одлучиле да награде учеснике игре о следећим наградама:

БИБЛИОТЕКОМ књига у вредности од 10.000 динара оног учесника који научи песму;

ЕЛЕКТРИЧНИМ ГРАМОФОНОМ са пет плоча учесника који научи да поправи решо или пеглу;

ПО ЈЕДНОМ КЊИГОМ „БУБЊЕВИ НА РЕЦИ“ педесет учесника који науче да играју шах, узгаје цвет и да се лепо понашају.

ДЕСЕТ КИЛОГРАМА БОНБОНА доделиће уредништво „Насмејаних дечјих новина“ учеснику мушкарцу који научи да меси колаче.

Девојчице, Радио Београд вас позива!

Дечаца, Радио Београд вас позива!

НАУЧИ ШТО НЕ ЗНАШ.

Сви предузимљиви, вредни и стрпљиви биће награђени!

Шта је потребно да научиш, па да и ти добијеш награду?

НАУЧИ ШТО НЕ ЗНАШ

Можеш научити да играш шах, кошарку, танго или валцер, да возиш бицикл или тротинет, саобраћајне знаке, да поправиш решо или електричну пеглу, да скуваш чај или умесиш колаче, да зашијеш дугме, да се служиш телефоном, да упутиш телеграм, да направиш модел авиона, брода или куће, да узгајиш цвет, можеш научити нову песму и да се лепо понашаш!

НАУЧИ ШТО НЕ ЗНАШ, то је наградна игра у коју Радио Београд позива сву децу у част Дечје недеље.

До 1 октобра одлучи шта ћеш научити!

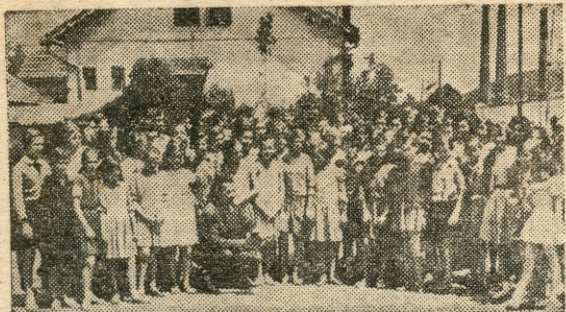
Кроз месец октобар научи што не знаш! До 1 новембра 1960 године пошаљи писмо емисији за децу Радио Београда. У писму ћеш (надугачко или нашироко, како волиш) написати шта ново знаш:

како је протекло учење, ко ти је у учењу помагао.

Маме, тате, деде, баке, учитељи и пријатељи најмлађих, учествујте и Ви у овој наградној игри! Помозите својим дечацима и девојчицама да науче оно што не знају!

Драги наши читаоци, позивамо вас да сви учествујете у овој дивној игри која окупља све вас из свих крајева наше дивне Републике!

Изаберите шта ћете научити, потрудите се да нешто научите па о свему известите емисију за децу Радио Београда до 1 новембра 1960 године!

ХОР Пете основне школе из Тузле ради успешно под руководством наставника Владе Живановића.

СРЕДИНОМ септембра месеца ученици основне школе „Вук Караџић“ из Чачка посетили су изложбу нуклеарне енергије на београдском сајмишту. Поред овога они су били и у Сремским Карловцима.

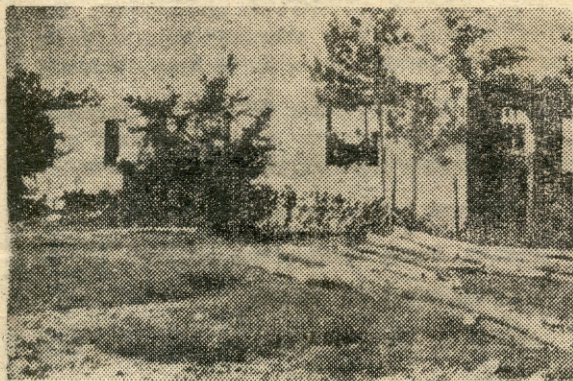
Ружа Петровић, VII

У ТОКУ прошле године у школи у Корбову одржано је више приредаба са лутријом. Од новца добијеног на лутрији ученици су почели да зидају шупу.

Димитрије Барђактаревић

УЗ ПОМОЋ учитеља Радојка Грковића ученици основне школе у Горњем Милановцу основали су фото секцију која је опремљена свим потребним материјалом. Секција има преко двадесет активних чланова.

Љиљана Драгићевић

Ускоро ће ђаци основне школе у Петровцу направи добити навиљон који ће се састојати из три ка — машинске и столарске радионице и музичке те. Изградња навиљона је у току.

Душан Караџић, VIII

Добро се сећам. Био је уторак. На знак школског звонцета устали смо и изишли на јутарњу физ культуру. По завршетку физкултуре наместили смо постељу и изишли у логор да почистимо двористе.

Јутро је било тмурно и магловито. Облаци пуни кише. Свуда је тишина, само наш жагор у логору допире кроз мирну долину до Дрине, која се устасасала од сиљних киша. Њени таласи ударају о сиве стене и заплускују својом сјајном пеном.

Наша лица су била весела и ведрa као летњи

дан зато јер смо се спремали на туристичко место Митровац.

После дизања заставе управитељ центра је рекао да ћемо кроз неколико минута кренути.

Дошао је и тај моменат. Ми смо веселих лица кренули из логора. Уз брзопутне и камените пределе одјекивала је песма и жагор ђака. Пут је био дуг и напоран. Са нестрпљивом се чекали час састанка са друговима из Митровца.

После три часа напорног путовања изишли смо на једну равницу обраслу боровим и јеловим стаблима.

Затим смо наставили свој пут кроз једну раскошну ливаду. Убрзо су се забелеле зграде овога места. Пред нас су изишле поворке ђака, омладине и васпитача да дочекају нас, непознате другове.

Били смо радосни. Са њима смо били дуже времена; играли смо се и разговарали.

После смо кренули на траг, другови са Митровца су нас испратили до Козје Стене.

Гордана Ерић, VII
Сеча Река

НАШЕ УЧЕЊЕ У ИЗГРАДЊИ СЕЛА

У селу Сечој Реци у току прошле године сви грађани, сељаци, наставнички колектив и ђаци организовали су радну акцију у изградњи школе и увођењу електричне струје.

Планом је предвиђено да се изгради школа са више просторија. Ми ђаци заједно са наставницима радили смо на градилишту у слободном времену. Рад је био напоран. Од целог плана остварили смо већ једну шестину.

Поред изградње школе учествовали смо при постављању бандера и затезању жице по селима.

Гордана Ерић, VII
Сеча Река

JESENJE TEME

Prošlo je leto puno igara i veselih ćobanskih pesama.

Došla je jesen pusta, lišće opada sa grana.

Čuje se žalosno graktanje vrana.

Slobodanka Marković, VIII
»Dura Jakić« — Čurug

SEKINA LUTKICA

Već godinu dana uči Seka lutkicu da nauči pisati svu ćirilicu.

Uči je i pričati ćitat', računat', i koliko godina ima Sekin brat.

Al' ništa ne vredi, Lutka samo ćuti i ništa ne marl što se Seka ljuti.

Bosiljka Vuković, VII-3
»Filip Višnjić« — Šid

Четвртак, 12 јул 1960 год. Лепо јунско јутро. Свежи зраци сунца купали су зелену природу. Осећа се свеж ваздух.

Чувам овце у шљивару. За цело ово време занимала ме је мајка младих славјчића, која је вредно хранила своју децу.

Среда, 6 август 1960 год. Устао сам рано. Чух грактање свраке. Знао сам да ће наићи она проклета жутојка лија.

Које ли ће пиле однети? Нећу јој дати ниједо.

Мислим шта ћу урадити и на крају се смислих. Скупих неколико камења и ставих крај једног грма па се сакрих иза њега.

Ето ти је она! Ускоро поче да јури кокошке и пилиће.

Почех је гађати. Погодих је.

Најзад оде без плена. Љубомир Јевтић, VIII
Багрдан

Две странице из малог дневника

Купујте и читајте сваког уторка ДЕЧЈЕ НОВИНЕ

ДЕЧАК БЕЗ ДЕТИЊСТВА

(II) — Божa Вођевић —

— Напред другови... напред, напред, јуриш, јуриш, ура, ура!!! Бранку се чинило да се шума пролама и да се поново рађа. Иза његових леђа другови су високо, преко буквих крошњи, већ бацали бомбе. Експлодирале су тачно на оном делу где се непријатељ налазио, а Бранко је имао само правне шанжерс; он поче њима гађати непријатеље, који су у паничном страху доле низ падину, већ бежали. Другови су их сада тукли у леђа и једног по једног на земљу обарали.

ТИ НЕ СМЕШ УМРЕТИ

Бранко је већ напустио митраљез и опет први прискочио Пери, који је, због истека крви, свест губио. Извукао је кинж из својих трошних панталона и добро стегао Перину ногу испод колена. Све те радње око Пера Бранк је бр-

зо, пажљиво и вешто обављао, као неки искусни болничар. У тренутку Бранко приметил нагле промене на Пери, виде како ковитла очима и учини му се као да умире. Као чигра скочи и седе поред његове главе коју подиже на своје тангане бутине. Демусуа га, тамо-амо и кад виде да Пера не долази свести, брижну у лудачки плач и стаде на сав глас да виче:

— Друже, друже, ти не смеш умрети, ти мораш живети, не дај се, другови су ту, ево их, долазе...

ВЕЛИКО ИЗМЕНАЂЕЊЕ

Већ су се борци, а одмах затим и командант, око њих окупили. Изненађењу није било краја кад угледаше узбуђеног и зајатуреног Бранка, овако сипушна и шћућурена, без кошуље у једној дотрајалој поткошуљи, како Перу и надале дрмуса, желећи да му повра-

ти свест. Свима би нејасно, откуд се Бранко поред Пера обрео, овај „шћућу“ што је још јуче заједно са њима у строју стајао и јецао за братовом пушком. Чудну оквалност донекле разјасни и Бранкова исцелана кошуља којом је Перине ране стегао, па одрпани капутић који је уместо јастућића Пери под главу ставио. Тамо, неколико корака од Перина лежаја, био је митраљез без иједног шанжера. Борци и командант су се трудили да сами тај привор одгонетну, јер је Бранко од сиљног узбуђења потпуно занемео.

Након десетак минута Бранко се донекле прибрао и као кроз сан чу да се друг с којим је доживео прво ватрено крштење зове Пера. Ето, мислио је, како га борба за трен ока зближила са другом којег до тада уопште није познавао и то осећање борбеног пријатељства с непознатим другом никад га није напуштало. Био је задовољан што је исход те борбе по непријатеља био поразан. Он и Пера са једним митраљезом и неколико бомби лик видирали су око двадесетак непријатељских војника и два официра

ДЕЧАКОВ РАПОРТ

Седећи тако, оборене главе на својим коленима, размишљајући о тој борби, Бранко није осећао присуство другова. Видевши то, један од другова му приђе и полако шапатом стави му до знања да се ту поред њих и командант гналази. Требало бил, вели, да му репортираш.

(Наставиће се)

Zeka u torbi

Preko polja, preko reka
Brzo trči mali zeka.
Video ga lovac pravi
Pa u pušku metak stavi.

Sad se stari lovac smeši
I on svoju torbu dresi.
Radostan je lovac stari
Pa u torbu zeku stavi.

Budimir Jasić, IV — Vrčin

КУПУЈТЕ И ЧИТАЈТЕ СВАКОГ УТОРКА ДЕЧЈЕ НОВИНЕ

КРАЈ ЛОГОРСKE VATRE

Tabor od dvanaestak dvokrilnih, zbijenih šatora zaogrnu plašt zvezdane noći. Nakon sparnog nesnosnog dana dobro dođe sveže i posve tiho, besumnje, gotovo prijatno, veče.

Plah povetarac blago, gotovo neosetno, je pirkao ljujuškajući pritom gusto bodljikavo grmlje, koje je počivalo u blagoj udoljici nedaleko od tabora. Nebesko beskrajno plavetnilo beše posuto sa bezbroj sitnih zvezda, koje su jednolično treperile u ogledalu mirne, glatke površine kanala.

U šatorima se osećao težak, gotovo nepristupačan zadatak nečeg neodređenog. Na najmanji zagonetni šum, stražar bi hitro digao vazдушnu pušku na gotovs. Šatori su bili zbijeni čineći polukrug oko visokog jarbola, dok je zastava bila spuštena.

Velika logorska vatra bacala je plamene otsjaje za šatore, koji su dostojanstveno i nepomično stajali. Oko razbuktale vatre koja je uzimala sve više maha, zbililo se podosta izviđača. Gosti,

izviđnici sa Zmajevca, izvodili su raznovrsne tačke prikazujući pritom vrlo interesantne avanture iz izviđačkog života, na višednevnom taborovanju u Hrvatskoj.

Ostatak večeri proveden je u neobično prijatnoj atmosferi. Po završetku ove male svečanosti, vatra poče da se gasi polako, neosetno, bacajući pritom slab otsjaj oko sebe.

Ubrzo zatim u grupama i pojedinačno otpoče razlaz kućama, a izviđnici odoše u svoje šatore na počinak. Nad taborom se nadvi mrtva bezglasna tišina, koju ništa ne remeti.

Ceo tabor je spavao čvrstim, bezbrižnim snom.

Nataša Lisul, VIII-1
Novi Sad

Литерарна дружина „Бранко Ђопић“ из Лучана ради успешно. Она повремено издаје врло лепе зидне новине „Наши видици“.

Милева Алемпијевић, VIII

РАДИОАПАРАТ, ФОТОГРАФСКИ АПАРАТ, ТРИДЕСЕТ ШТЕДНИХ КЊИЖИЦА СА УЛОГОМ ОД 1.000 ДИНАРА, ГРАМОФОН, ФУДБАЛ И ПЕДЕСЕТ КЊИГА

Може добити сваки наш читалац који буде учествовао на

ВЕЛИКОМ НАГРАДНОМ КОНКУРСУ

о коме све можете прочитати на 8 страници нашег листа.

Отацбина

Потоци жуборе,
Тече река чила.
Тебе не заборавам,
Отацбино мила!

Мирно ноћу спавам,
А како да нећу,
У својој сам отацбини,
У мирисном цвећу.

У теби се сада
Нови живот ствара,
Пуна си радости
И ватреног жара.

Радован Ковачевић, VIII
Прањани

СЛИКЕ И ПРИЛИКЕ

Ружно играње

Играла се на једној пољани нека деца. После многих игара почеше да се играју рата. Играла су из шале, али она је све више прелазила у збиљу.

Тукли су се камењем и кочевима. И ко зна како би се рат завршио да их није раздвојио неки човек.

Један дечак је отишао разбијеног носа, други је имао крваву главу, а онај што је предложио да се играју рата, кукао је из свег гласа.

Смиљана Тошић, VII
Мокра Гора

Први број «Дечјих новина»

Био је пролећни дан.
Сунце је љупко грејало. Седела сам са другарицама на клупи под бором. Музика је свирала. Наставник нам приђе са пуним рукама „Дечјих новина“.

То је био први дан када су „Дечје новине“ стигле у нашу школу. Узела сам их и погледала. Почела сам да их читам. Како су дивне!

Читала сам многе листове, али овај ме највише занима.

Сада сам осми разред. Желела бих да сам млађа да још дуго читам „Дечје новине“, које

примају хиљаде и хиљаде деце широм наше земље.

Љиљана Јовичић
Бресница

УЧЕСТВУЈТЕ И ВИ

Постављамо вам два задатка у овом броју. Треба да нам пошаљете:

— Написе у којима ћете критиковати поступке ваших другова у школи и на улици и — разне занимљивости из вашег живота.

Ове радове шаљите на адресу: „Дечје новине“ — Горњи Милановац, за рубрику „Учествујте и ви“!

Сваки од ових радова, који буде објављен, биће награђен књигом „Бубњеви на реци“.

НИКАД РОБОМ

Кућлаши

Основали дечаци куглашки клуб и почели да се куглају. Изненада им кугла упаде у једну мишју рупу из које је никако нису могли да изваде.

Цела група се забрину-

ла и тада нађе решење Тома:

— Једини је излаз да и самог миша примимо у клуб под условом да нам врати куглу.

Никола Угрешин, V
Вишњићево

НОВОСТИ У СЛИЦИ

УЧЕНИЦИ основне школе у Долову на часовима техничког образовања уче да возе мопед.

Први сусрети са филмом

Био је то велики догађај у мом животу; видео сам први пут филм.

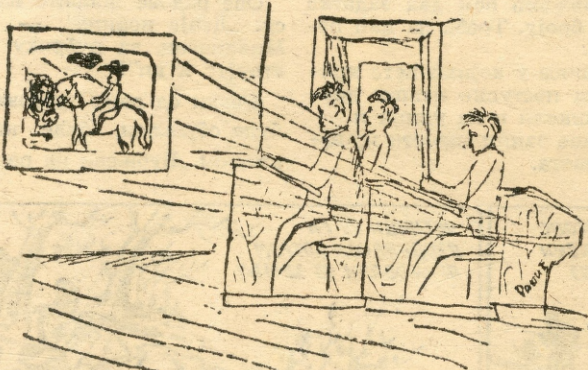
Када се селом пронео глас да долази покретни биоскоп, био сам пресрећан као и многи моји другови који нису имали прилику да га до сада виде.

Чуо сам већ доста о филму, али нисам имао јасну претставу о њему и зато сам са великим нестрпљењем сачекао вече и почетак претставе.

Заједно са неколико мојих другова купио сам карту на благајни и ушао у учионицу где се давала претстава.

Мала учионица била је препуна и старих и младих; многи од њих као и ја први пут гледају филм па се на њиховим лицима чита нестрпљење које и мене обузима. Сели смо у прве редове до самог зида — мислећи — боље ћемо и чути и видети. Тад нисмо разумели смех оних из последњих клупа који су више филмова гледали.

Најзад зујање апаратуре надјачало је жагор; светло се угасило, све се утишало. На зиду су се по-

јавиле прве слике.

Филм се звао „Њих двојица“ — наш, домаћи. Сниман у нашем крају. Како је блиско, приступачно! Села, потоци, као и свуда.

Ко су они брадати, наоружани људи? То су чегници за које сам знао само по причању старијих; чуо сам за њихова недела.

Стежем песнице, дрхтим од узбуђења. Друг до мене хвата ме за руку и стеже влажним и хладним прстима. У учионици тишина као кад наставник математике прозива за оцену. Слике великом брзином пролазе.

Не стижем да их све видим а наилазе друге. Тамо се види борба, чује се пуцњава пушака и бомби. Ала је то страшно!

Шта? Зар је већ крај? Устајем са столице, заједно са друговима и довикујем:

— Дођите нам опет, са новим филмом. Ми ћемо вам бити стални гледаоци.

Букашин Вучићевић, VII Бачевци

ZBOG PROKLETOG KANALA

Bilo je leto i bilo je teško ostati na pašnjaku kraj ovaca ceo dan.

— Da pođemo na kanal! — predložio jedan od drugova.

Ko ne bi prihvatio ovaj divan predlog? Prosto smo poskakali od радости.

Posle ove odluke brzo smo stigli na Veliki Kanal. Ih, što je bilo bučkanja i skakanja! Milina jedna!

Niko nije sposoban da pazi na vreme u ovakvim situacijama. Razume se da nismo ni приметили како се sunce spušta prema horizontu. A to je bilo kobno za nas.

Setili smo se da kući treba da krenemo tek kada je postalo toliko tamno da skoro nismo videli jedan

— Možda ne bi bilo glupo da krenemo kući! — zaključio neko oštroumno.

— Zaista! Tako je! — čulo se sa raznih strana.

— Bilo je lepo!

— Baš smo se naigrali...

Pričali smo i šalili se dok smo se vraćali u selo. Nikome nije palo napamet da kupanje na Kanalu može da ima i negativne posledice.

To smo se uverili tek kada smo došli kućama.

Sutradan je bilo mnogo priča o tome. Meni se desilo ovo:

Otac me je sačekao pitanjem:

— Gde si bio?

— Na pašil — rekoh.

To nije bilo uverljivo jer su se goveda sama vratila kući.

U RANU JESEN

Pala je prva jesenja kiša
Na divan zelen, mirisan lug.
Lasta je hitra nebo pogledala
I pomislila na dalek put.

Odletela je dalje zatim
I na telefonsku žicu stala.
Dogovarala se sa ostalima
Dok kiša nije prestala.

Sunce je ponovo granulo
Kada je novi dan svano.

Lasta je tada odlučila:

— Za dalek put je još rano.

Liljana Malbaški, VI/2
Zrenjanin

Moј otac nije baš nežan čovek i sledeći trenuci su bili teški za moju kožu.

Slično su prošli i moji drugovi. Jedan od njih nije čak ni smeo da uđe u kuću. Ko zna gde je prenoćio.

Sastali smo se popodne i rešili da među nama Veliki Kanal od toga vremena zovemo Prokletim.

Maksim Ratković, VIII
Kolub

У риболову

Освануо је леп сунчан дан. Ја и Петар узели смо удицу и пошли на брану да уловимо коју рибу.

Журили смо јер је после тога требало да видимо на утакмицу која је почињала у четири часа.

Што смо више журили, рибе нису хтеле да се хватају за удицу.

Ускоро се појави неко трзање. Обрадовали смо се. Петар повуче удицу, али на удици није била риба, већ велика змија.

Била је дужине око пола метра. Копрцала се дуго. Када се уморила Петар је узео прут, а ја сам држао удицу. Тукао је змију по леђима.

Одједном змија скочи у воду. Сада је настала туча по мојим леђима, а ме по змијиним.

Мила Гојковић
Доња Трпача

ST RAN U ŠUMI

Dobro se sećam toga dana i te noći jer sam tada pretrpeo mnogo bola i straha.

Bilo mi je tek devet godina. Otišao sam sa ocem u šumu. Otac je sekao bukove grane da bi njima zagradio našu livadu. Ja sam sedeo ispod jedne jele i posmatrao oca kako to vešto radi.

Pored mene je ležao pas koga smo zvali Brnjo. Bio je lep i veoma poslušan. Sva su ga deca u selu volela. Vreme je prolazilo meni u gledanju a ocu u radu tako da nismo ni приметили da sunce zalazi za brdo.

Spusti se i večer i ja počnem da se osvrćem oko sebe. Obuzima me strah.

Pridoh ocu i upitah ga:

— Hoćemo li odmah kući?

Otac dugo me odgovori, na kraju se uspravi i reče:

— Nećemo! Moramo ovde noćiti. Zanemeh od straha. Odoh pod jelu i ponovo sedoh. Brnjo se podiže sa

svoga mesta, proteže se i ode u čestiar.

Ja sam i dalje sedeo i stalno mislio na ono očevo »nećemo« u ne-

domici da li je rekao ozbiljno ili se šalio. Znao sam da se otac ne šali i osetih strah.

Već se i mrak počeo hvatati u dubini šume, a meni se činilo da će sada izleteti neka zverka i progutati me. Više nisam smeo da gledam oko sebe. Stavio sam glavu u šake i čutao očekujući da me nešto zgrabi. U tom strahu sam i zaspaо.

Ujutru me probudi lupka očeve sekire. Kada se setih prošle noći, ja se sav naježih.

Priđe mi otac, pomilova me po glavi i reče:

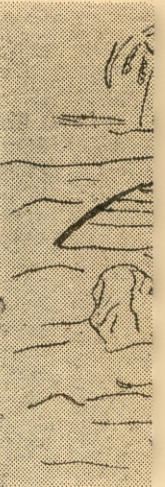
— Ti si pravi junak!

Zažalio sam što nije u pravu jer osetih da sam bio velika kukavica.

Mihailo Gordić, VIII
Mokra Gora

PRE

Topao junsam sestri da na salaš kojTise. Rado je je bilo na zaj

Malo smo sa kasnije smUsput smo stigle, n nikog.

— Hajde, d mi sestra.

— Divno! Našle smo mac.

Dugo smo pecale ne obr vreme. Nismo lovimo makar

— Jao, — se izvrnemo, l ne znamo da

— Idi, mol nikad nisam

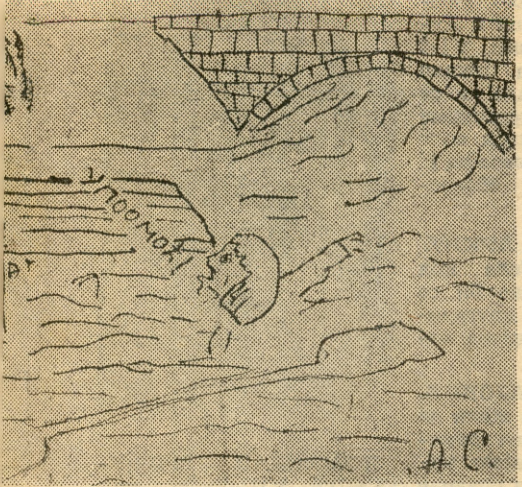
Plovile smo smo malo od iznenada poč Počele smo ali nismo usp

Pale smo u — Ajoj, ma kale smo ugl

Voda nam ka. Nekako sa

ANJE NA TISI

1. Predložila tim čamac i da ga izvučem na o kod ujaka obalu. Posle kraćeg vremena pošla nalazi pored vatila. Sunce smo kući. Obuzimala nas je sa mo jedna misao:

— Sta li ćemo dobiti kod kuće? Kada nas je ugledala majka, po propisu nas je istukla i dala lekciju pecanja.

Nada Milinkov
Čurug

РУКА У КАМЕНИУ

ПТИЦЕ НЕ ТРЕБА ДИРАТИ. ТО ДОКАЗУЈЕ И СЛУЧАЈ ДВА ДЕЧАКА КОЈИ СУ У ЈЕДНОМ УСЕКУ ХТЕЛИ ДА УХВАТЕ СЕНИЦУ. ЗАБОРАВИЛИ СУ ДА У СТЕНАМА ИМА И ЗМИЈА. ДРУГ ЈЕ ПРУЖИО ПОМОЋ У ПОСЛЕДЊЕМ ТРЕНУТКУ.

Ја и мој друг Бранко враћамо се заједно из школе. У путу причамо и шалимо се.

И оног страшног дана враћали смо се и нисмо ни слутили у којој ћемо опасности бити. Стигли смо до усека и ишли гледајући стрме литице које су се наднеле над нас. Чинило нам се да ће се срушити на нас.

Усеком је пролазила и железничка пруга. Она се појављивала иза обличке окуке.

Птице... птице на стенама...

Ишли смо уз саму пругу вијавагом стазом.

Наоколо је одјекивало цвркутање птичица. Погледали смо горе и видели да се гнездо налази у камењу близу нас. Мајка је облетала око гнезда гледајући да јој неко не дира малишане.

— Ту је гнездо! — рече Бранко.

Чекали смо извесно време гледајући птичицу и чекајући када ће улетети у гнездо.

Рука се заглавила

Птица је ускоро улетела у гнездо.

— Сад је час! — рекох и попех се мало да бих могао да ухватим птицу. Најпре сам руком поклопио гнездо да птица не може да излети, а онда сам почео да полако завлачим руку.

Осетио сам да унутра има птица и да ћу је лако ухватити. Тако је и било. Брзо сам је ухватио и довикнуо другу:

— У мојој је руци! — викнух.

Али, десило се нешто што нисам очекивао. Рука се заглавила и нисам могао никакко да је извучем.

Змија на камену

Рекох другу да не могу да извучем руку и он ми предложи:

— Донећу колац да размакнем стено!

Затим је отишао и ја сам остао у беспомоћном положају. Чекао сам дуго. Није се појављивао јер није могао да нађе погодно дрво.

Тада сам зачуо неки шум, неко пузање. Погледао сам горе и ледео се од ужаса...

Изнад мене је била змија. Палацала је језиком и лагано ми се приближавала.

Подигла ми се коса на глави.

Друг је помогао

Почео сам да вичем друга док ме је ледени зној обливао. Змија ми се приближавала. Зачуо сам иза леђа:

— Што се дереш?

СПАСАО САМ ОЦА

и селе у ча...
у чаmcу и...
и паџњу на...
е среће да у...
у ribu.
сам — ако...
ам теško jer...
mo.
! Као да ја...
и чаmcас-...
трску. Када...
е, чаmcас се...
нити водом.
и избацијемо,
и.
моја! — ку...
а преко стру...
рела да uhva

Поред наше куће водио је мали сеоски пут. Иза куће налазила се мала храстова шума. Били смо усамљени и нисам имао с ким да се играм.

Отац ми је био у партизанима, а мајка је често ишла по селу да скупља храну за њих. Остајао сам заједно са глувом баком код куће.

Једног дана сам скакутао пред кућом. Одједном зачух неки необичан глас:

— Хеј, мали! Дођи овамо!

Пошао сам јер сам помислио да је неко рањен и да ме зове, али сам се преварио. То је био дечак мало већи од мене. Чим сам му пришао, питао ме је:

— Да ли је твој тата у партизанима?

— Јесте! — одговорих поносно.

— Волиш ли ти партизане? — упита ме он.

— Како не бих волео?! — одговорих.

— Твој тата је у мојој чети. Сада је остао опколен, а ја идем да зовем други одред у помоћ. Ме не гоне четници. Они ће за пола сата наићи овуда. Ако те буду питали да ли је овуда прошао неки дечак, кажи да је отишао шумом. А сада пријатељу, довиђања!

После извесног времена Чух неки жагор људи. Окретох се и угледах неколико људи са пушкама на леђима. То су били четници. Покушао сам да уђем у кућу али ме они зовнуше. Пришли су ми и упитали:

— Мали, кажи чики нешто! Са-

мо, немој да ме лажеш! Да ли је овуда прошао један дечак мало већи од тебе?

— Да прошао је овуда, а када је видео мене клинуо је у шуму! — одговорих.

— Добро мали, добро си ти дете и зато ће ти чика нешто дати када се врати.

Они наставише даље.

Одмах сам ушао у кућу, а када је дошла мама све сам јој испричао.

Она ме је само пољубила и рекла:

— Сине, ти си спасао тату!

Богомир Илић, VIII
Куршумлија

А онда је и он схватио о чему се ради па је притрчао. Дошао је у последњем секунду и ударио змију која је, савивши се у клубице, престала да се креће.

После овога друг је са напором размакао два велика камена и ја сам могао да извучем руку.

Дуго смо се одмарали док нисмо наставили пут.

— Никад нећу дирати птице!

— рекох.
Душан Илић, VIII
Лиг

АЖДАЈА И ЦАРЕВ СИН

VII из Бачког...
де године слао...
радове за наши

НАГРАДНИ СASTAV

ПРОХУЈАЛО ЈЕ

У нашем данашњем задатку постављамо учесницима овог конкурса следећи услов:

Радња приче мора да се одигра у току једног сата.

То није тешко јер ће, свакако, сви писати о неком догађају који је наступио изненада и брзо прошао.

Упамтите да ваша прича треба да стигне у Редакцију до 10 октобра и да ћемо двадесет најбољих од њих наградити лепим књигама!

Сваки пионир и пионирка треба да учествује у овом такмичењу!

КАРТАШИ

Школа је престала да ради и ја сам отишла у Мелнице. Тамо сам код другарице проводила време у шали и смеку. Једног дана смо се играли карата. Било је занимљиво па смо наставили и ко да се није десио догађај који је изменио све.

Окупљени око стола као и обично играли смо карата и толико се унели у игру да је један наш друг почео да вара.

— Немој да вараш! — подвикну му сестра.

на наше очи да краде. — Доста, кад ти кажем!

Како он ни тада није престао, сестра му лупи такав шамар да му потече крв на нос.

Нисмо ни приметили да је у собу ушла мајка моје другарице. Она је не приметно пришла и вик-коцка!

ГРАД, СЕЛО, ОКОЛИНА...

КОСАНИЧКА РАЧА

Седамнаест километара од Куршумлије уз малу речу Косаницу, налази се Косаничка Рача.

Са свих страна се уздижу велика брда, која је кресе зеленилом разног листопадног дрвећа. Кроз Рачу протиче река Косаница, која је пуна разних риба. Често се могу видети рибари који у групама хватају рибе.

У околини Раче леже милиони тона неискоришћеног рудног блага. Сада се нагло отварају рудници међу којима је најчувенији рудник „Бањска“.

Кроз Рачу пролази пруга Нил — Пећ. Старији људи памте када је Косаничка Рача била село од 30—40 кућа. Међутим, данас је Рача постала културно средиште целе бивше Рачанске комуне. Гвозден Веселиновић, VII

Моја другарица после тога је добила батине.

Никада више нисмо ни помислили да се играмо карата.

Зорица Кузманов, VI-6
Башаид

Фото клуб у школи у Горњем милановцу је уређен и почео је да ради „пуном паром“.

Наша слика приказује најмлађе чланове како рибачу под у просторији новог клуба.

Светлана Видојевић

KOZERIJA

Mala prevara

Došao sam iz škole kući i pomislio kako ću lepo da se igram. Međutim, zatekoh brata kako leži u krevetu. Vezao je glavu peškirom, a rukama se držao za stomak.

— Jao, jaoool — kukao je. Boli me stomak pa od njega i glava. Mama ti je rekla da nacepaš drva za sutra.

— Ih, gde me nadel — pomislih. Ništa neće biti od igre.

Podoh napolje, ali mi se učini kako se brat smeška.

— Da neće da me prevari? — pomislih.

Odlučio sam da za svaki slučaj priprelim lukavstvo.

— Prvo ću da jedem pa ću posle da nacepam drva! — rekoh.

— Dobro, kako hoćeš. Jao, boli...! — uvijao se brat.

Otišao sam zatim u ostavu i počeo da pripremam pravu gozbu. Šta sve nisam izneo na stol Milina je bila pogledati. I meni je polazila voda na usta.

Brat počeo da se prevrće po krevetu. Izgleda da je i na njega to delovalo.

— Da ti nije bolje? — upitah.

— Pa, da vidiš... — počeo da muca on — malo me popušta.

За УПОЗНАВАЊЕ

ВЕСНА СИМИЋ, VIII из Горњег Милановца волела би да на овај начин нађе неколико добрих другарица са којима би се дописивала.

ВИДА ФРЕНЧЕВ и МИРЈАНА ДРОВАЦ, III из Српске Црње желе да пронађу верне другарице са којима би се дописивале.

МИЛКА СТОЈАДИНОВИЋ, из Деспотовца, Загорка Вучковић, Олгица

Милићевић и Бранка Радојевић, VI из Водња код Смедерева, Данило Предић, VI из Салаша и Душанка Филиповић, VI-2 — Друга основна школа из Урошевца радо би се дописивали са друговима и другарицама који воле књижевност, географију, спорт и ликовно образовање.

АЛЕКСАНДАР ЛУКИЋ, VI из Новог Села код Врњаца дописивао би се са друговима и другарицама из свих крајева наше земље.

ДРАГИЊА ПАЈОВИЋ, VIII из Горачића жели да се дописује са другарицама из разних крајева наше земље. Уједно поздравља другове и другарице који су прошле године били на семинару Црвеног крста у Горњем Милановцу.

МИРКО ВИДОСАВЉЕВИЋ, VII-1 — Друга основна школа из Урошевца дописивао би се са навијачима „Партизана“.

ЂУРЂИНКА ТОПОЛИЋ, улица Соње Маринковић број 9 — Чуруг — жели да се дописује са ученицима из Лушци Паланке.

ТОМИСЛАВ ТРИФУНОВИЋ, VII, Дубока код Светозарева жели да се дописује са другом или другарицом из било ког краја наше земље.

НАТАЛИЈА НОВАКОВИЋ, VIII из Бреснице код Чачка радо би се дописивала са другарицама из било ког краја наше земље. Уједно поздравља другарицу Јадранку Залески, VI из Сарајева и жели јој много успеха у новој школској години.

Уредник
Нада Станковић, VIII

У СВАКОМ БРОЈУ „ДЕЧЈИХ НОВИНА“ ФОТОГРАФСКИ АПАРАТ

добиће онај читалац-сарадник нашег листа који испуни постављен задатак.

Овога пута треба написати шалу из ђачког живота и послати редакцији до 5 октобра.

Редакција ће једну од њих одабрати и наградити фотографским апаратом. Предвиђено је још десет утешних награда — књига.

— Moj sil — pomislih i nastavih da mljackam i da ga izazivam.

Tada brat reče:

— Pre neki dan mi je rekao neki stari čovek da nije loše da se uzme malo suvog mesa kada boli stomak.

— Možda! — odgovorih, ali mu ne ponudih ništa.

A brat nastavi:

— A i zaista, čovek bi umro od gladi ako ništa ne bi jeo...

Još uvek sam se »pravio lud« i nastavljao da jedem, a kada mi on malo posle reče da mu »sigurno mlad kajmak ne bi smetao, rekoh:

— Za stomak je, takođe, dobra i fiskultura. Trebalo bi da se malo razmrdaš...

— ...da nacepam drva — prekide me on.

— To, tol

On skide peškir sa glave, ustade i reče:

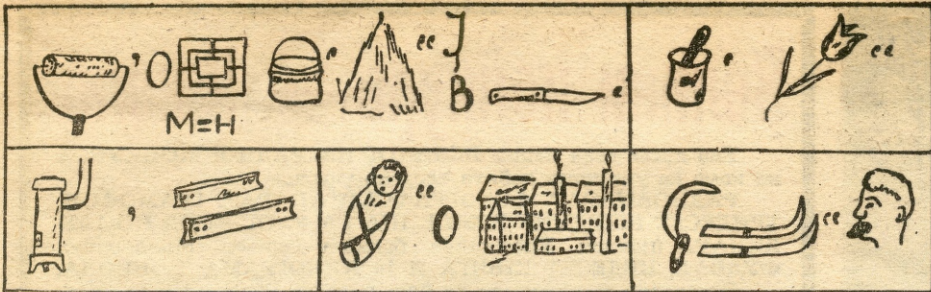
— More, daj da se najedemo, a za drva ćemo lako. Nacepaćemo ih po pola.

Nisam hteo da ga ucenjujem i da ga prisilim da sam sve iscepa. Dogovorih smo se da se posle i igramo, a onda smo navaliли na jelo.

Nismo se osramotili.

Dimitrije Barjaktarević, VIII
Korbovo

КУПУЈТЕ И ЧИТАЈТЕ СВАКОГ УТОРКА ДЕЧЈЕ НОВИНЕ

Ребусе су саставили: Зоран Богићевић из Крцаваца, Александар Мирић из Милутовца, Јелица Бојовић из Доње Трепче, Новица Радовановић из Владине Рида и Молош Поповић из Тулара.

ВЕСЕЛИ РЕДОВИ

МИШ У ТОРБИ

Једне вечери увуче се миш у Милкину ташну. Ту је остао преко целе ноћи.

Сутрадан је Милка понела миша у школу иако то није ни знала. Седела је у првој клупи и када је отворила ташну, миш

искочи право на дневник. Наставник се препаде. Милка се одмах снађе и рече:

— Ја толико волим школу и толико сам о њој причала да су је и мишеви у мојој кући заволели.

Бранка Гавриловић
Марковица

никако није могао да га стигне.

— Наћи ћеш га вечерас на спавању! — рече му један друг.

— То је тачно, — одговори Мирко — али ја не могу сутра да поједем данашњи ручак.

Милан Глишковић, VIII
Заблаће

ПОБЕГАО ПЕВАЦ

Јурио Мирко певца да га ухвати и закоље, али

ПЕВАЧ

Миле је певао на часу па када се час завршио упита свог друга Ацу:

— Како сам певао?

— Као славуј... — рече Аца.

Миле оде сав срећан даље, а Аца додаде Мићи, који се случајно ту нашао:

— ... из баре.
Љубодраг Вукмировић
Јошаничка Бања

МАЛЕ НАСМЕЈАНЕ ДЕЧЕНОВИНЕ

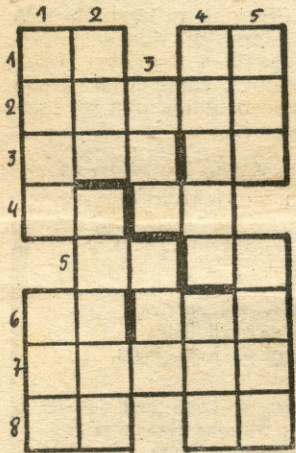

СЕЗОНА ЈЕ ПОЧЕЛА

— Пази добро, Мићо, треба да уловимо неку! Требаће за црне дане!

Раденко Пајић — Глушци

Усправно

ВОДОРАВНО: 1) Показна заменица — слично (скраћено); 2) место где се копно додирује са морем; 3) шаховски термин — немачки предлог; 4) део коњске опреме — иницијали српског кнеза који је погубљен на мосту на Колубари 1804; 5) два различита самогласника — два иста самогласника; 6) коњ — крш; 7) река у Босни; 8) предлог — јединица за мерење отпора струје.

УСПРАВНО: 1) Мушко име — затвор; 2) обојица — предмет за брисање; 3) прасловенски: отац — све-за; 4) атмосферски талог — показна заменица; 5) једна индустриска биљка — турско купатило.

Светлана Илић, V

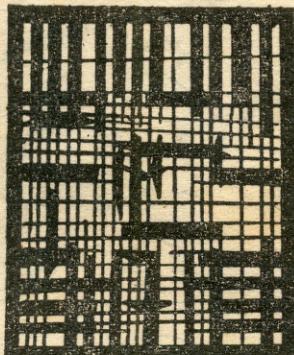
DOBAR LOVAC

Маџор мој је
lovac прави;
cela kuća
njega slavi.
Pravo čudo
napravio:
miševe je
podavio
i sad kao
sultan pravi
sprava
u mekanoj
travi.

Маћак дрема —
brige nema.
Sve je mirno
— da vidiš.
Ni da šušne
ne sme
miš.

Ljubivoje
Kovačević, V

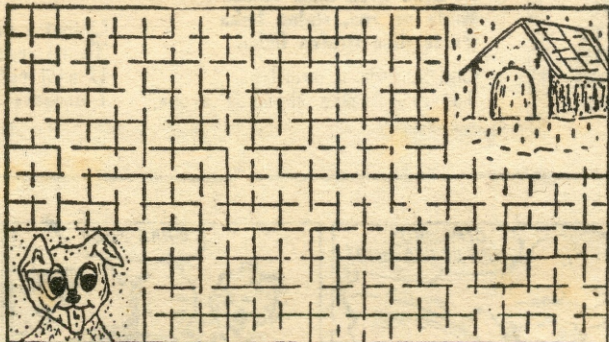
ПЛЕТЕНИЦА

КОД КОВАЧА

— Дошао сам да ми направите једну вијугу.
— Какву вијугу?
— Вијугу за математику! Рекао ми наставник да је немам!

Милија Ђебић, VIII-2 — Лучани

Лавиринт Борислава Митровића, VIII — Нова Топола.

НА ОДМОРУ

На одмору у школском дворишту велика гужва.
— Што овај одмор не траје сат? — пожели неко.

— Кад би одмор трајао сат онда би и час математике био дужи три пута. Пусте, море, боље је овако! — добацни други са стране.

Светлана Антић, VII
Штипина код Књажевца

ВРСТА ШЕЋЕРА

На часу домаћинства пи га наставница Соћу:
— Је ли, Соћу, какав шећер садржи јабука?

Соћа мудро одговори:
— Јабуке садржи шећер у коцкама.

Радивоје Петруновић, VIII
Левосоје

ДОПУНИТЕ

Краву чува
мала сека.
Крава ће јој
дати
Вера Стефановић, V
Каона

МАЛИ ОГЛАС

ОДРИЧЕМ се друга Слободана који није хтео на часу математике да ми добацни цедуљину да бих добио прелазну оцену. Изјављујем да му нећу више никада помагати да прескаче деда Ђирин плот када полазимо да беремо крушке.

Предраг Џејић, VII

На одморима у школи у Враћевшници је живо По ко зна који пут једно одељење игра против другог

Велики конкурс — II коло

Ево другог дела нашег ВЕЛИКОГ НАГРАДНОГ КОНКУРСА на коме ће учесници добити следеће награде:

РАДИОАПАРАТ, ФОТОГРАФСКИ АПАРАТ, ГРАМОФОН, ТРИДЕСЕТ ШТЕДНИХ КЊИЖИЦА СА УЛОГОМ ОД ПО 1.000 ДИНАРА (поклон Комуналне банке у Горњем Милановцу), ФУДБАЛ, ПЕДЕСЕТ КЊИГА И 10 КИЛОГРАМА ВОНБОНА.

Редакција је одлучила да број награда повећа јер је интересовање читалаца за овај конкурс преко очекивања велико. За оне учеснике који нису сачували претходни купон и за све нове читаоце у овом броју ћемо поред купона број 2 објавити и купон број 1.

Овога пута треба да протумачите РЕБУС и да решење сачувате заједно са купоном да бисте га послали са осталим када изиђе последњи, седми купон наградног конкурса.

КУПОН БРОЈ 1 — ПЛЕТЕНИЦА
КУПОН БРОЈ 2 — РЕБУС

БУЉЊЕВИ НА РЕЦИ

Обавештавамо наше читаоце да располажемо извесним бројем примерака књиге „Бубњевци на реци“ и да се она може добити по цени од 240 динара.

Уколико задруга или наш повереник наручи више од пет примерака, добија провизију у износу од 10%. Ак

ПОВЕРЕНИЦИМА!

МОЛИМО НАШЕ ПОВЕРЕНИКЕ ДА УВОЂЕЊЕ НЕДЕЉНОГ ИЗДАВАЊА „ДЕЧЈИХ НОВИНА“ СХВАТЕ КАО ИСПУЊЕЊЕ ЗАХТЕВА ЧИТАЛАЦА ДА ИМ СЕ ОМОГУЋИ ЧЕЊЕ ОБЈАВЉИВАЊЕ РАДОВА.

НАДАМО СЕ ДА ЋЕ СВИ ПОВЕРЕНИЦИ, КАО И УВЕК ДО САДА, ПОДРЖАТИ ПОДУХВАТ РЕДАКЦИЈЕ ЛИСТА ЈЕР СЕ ОНА НА ОВАЈ НАЧИН ТРУДИ ДА ПРИРЕДИ ШТО ВИШЕ РАДОСТИ НАЈМЛАБИМ.

неко растури од десет до двадесет комада, добија провизију од 15%.

Sedeo sam u dvorištu, Bio sam zamišljen.

Odjednom me je nešto prekinulo u mislima. Pogledao sam gore. Letela je grupa svraka. Po-kušao sam da ih uplašim. Nisam uspeo, svrake su stalno letele oko moje kuće. Jedna od svraka se spustila na moju kuću. Po-

SVRAKA

kušao sam da je uplašim hitanjem grudvi. Nisam mogao. Jedno pile neobazrivo je čeprkalo. Svraka se zalete na pile. Ja sam držao u ruci kamen. Bacio sam

ga na svraku i slučajno pogodio u glavu. Svraka je ispustila pile i pala na zemlju. Pile se poplašilo i pobeglo u dvorište. Uzeo sam svraku i zakopao je. Kada sam ispričao mami, ona se mnogo obradovala.

Zorka Novakov, IV
Mokrin

ДЕШНИЧКИ МОЗАИК

Ima jedan đacić Luka. Sa njim uvek neka muka. Kada ne zna, stalno kuka Pa se diže strašna buka.

Čim se čuje u dvorištu Taj zvuk našeg školskog zvona,

Na ulazu postroji se Raznih đaka duga kolona.

Školom da se ponosi Treba od nas svak. Knjiga nam je drugarica, A olovka mio brat.

Učionica nam je puna. Tu tri reda klupa stoje. U njoj vidim drugarice I drugove svoje.

Nije lepo kad na času Neki đacić već zadrema, A takav je mali Mića Koga zovu — buba lenja.

Po jednu strofu sastavili su naši saradnici: Milojka Raonić iz Srpskog Miletića, Zivko Milošević iz Rajca, Ranko Šoškić iz Feči, Vukica Radović iz Mramorka i Dragan Bošković iz Brđana. Pripremila Marija Sarčević.

ПЕЦИН БРАТ ПИЈУ КТО

